

„Zoo, jonkman" deed Robertus welwillend, „'n druk leven hè. Altijd maar weer groote rollen leeren en wat verdienen je d'r mee? Je kan d'r nog niet eens eenvoudig van getrouwd zijn met je vrouw, bekend met alle huiselijke bezigheden en tevreden met één bontjasje in 't jaar. Wat gij?"

„Ja, 't is eigenlijk niets gedaan," klaagde Flodoardo maar mee, denkend: op die manier laat-ie misschien wel wat los! En Robertus liet wat los!

„Zou je niet 'n betere betrekking willen hebben?" vroeg hij.

„Nou, of!" deed Flodoardo happig.

„Een, waarmee je in één uur tijd 'n slag kon slaan, dat je je zakken vol goud hebt?"

„Brave struikroover, maak me niet lekker!"

„Dat wil ik wel! Ik weet wat!"

„Zeg op, en ik geef die heele comedie-spelerij d'r aan. Is dat 'n vak? En als ik vijf en twintig jaar op 't tooneel heb staan lamenteeren, mag ik 'n jubileum geven en m'n handje bedelend ophouden. Nee, hoor, ik heb m'n schapjes liever eerder binnen."

„Heb je durf?"

„Als d'r maar wat te gappen, ik bedoel te verdienen valt!"

„En kan ik je vertrouwen?"

„Alleen als 't wat geeft!"

„Haha, daar hoor ik den geboren struikroover uit! Ha, wij, mannen van 't gild, herkennen elkaar toch dadelijk, hè? Luister dan, oprechte bandiet, boef van mijn bart! Morgenavond midden in 't tweede bedrijf ben jij tot aan de groote pauze klaar, niet?"

Ja, ik snel als de gemaskerde ridder heen en kom pas in 't derde bedrijf terug om den heelen boel overhoop te steken."

„Haha, zoover zal 't niet komen, als alles lukt! Nou dan, jij rent, zoo gauw je af bent, zoo hard als je kunt — want 't is nog 'n heel stuk, hoor! — naar de geheime, onderaardsche gang Zuidwest ten Noorden van dit bliksems moeilijk te nemen Arendsnest. (Wat zal de inbraak-premie hier laag zijn! De knapste kraker komt er niet in!). Je zorgt, dat je 'n stevige flambouw bij je hebt. Daar zwaai je driemaal mee en je roept.... Wat is 't wachtwoord ook weer, Gijs?"

„Die binnen benne, benne binnen!"

„Juist! Die binnen benne, benne binnen. Daarop zal er 'n troep hoogst ongunstig uitziende kerels voor je verschijnen, maar wees maar niet bang, want dat zijn mijn jongens en als je alleen maar „Robertus" fluistert, sidderen ze al voor je als 'n riet. Die bende leid je langs den weg, welken ik je wijzen zal, en zodra ik 't teeken geef — „boeboeboe!" mijn krijgskreet! — vallen jullie op de gasten aan, knevelen die met al de bedienden en den

....vanwaar hij een prachtig uitzicht had op het Arendsnest....

verderen omloop en de rest laat je maar aan mij over. Verstaan?"

„Jawel, jawel," hield Flodoardo zich hebzuchtig. „Dat is 'n heele karrewei. Maar wat verdienen ik er aan?"

„Robertus is grootmoedig!" blufte de rooverhoofdman, zonder echter 'n bepaald bedrag te noemen.

„'k Wist toch wel graag, hoe of wat," speelde Flodoardo zijn allernieuwste rol uitstekend.

„Zal ik je 'n watjekou geven, dat je deze schilderachtige rotspartij met ongeëvenaarden spoed afsukkelt?" dreigde Robertus.

„Wel zeker, ik lust wel 'n knok-partijtje," antwoordde Flodoardo rustig en hij trok z'n ridderlijken degen.

„Jij bent mijn man!" prees hem nu Robertus. „Met jou zal ik nog eens goeie zaken doen. — Wat je deel is? Wat die schreeuwende Sigmund toevallig in z'n zak-portefullio heeft op 't oogenvlik, dat we 'm knippen. 't Is 'n gokkie! 't Kan mee en tegenvallen. Zeg je ja?"

„Accoord, van Putten!" maakte Flodoardo er 'n einde aan.

„En wijs me nou de onderaardsche gang en den weg, welken ik moet nemen. Want als ik 'n ganneferij moet opknappen, kom ik graag beslagen op 't ijs. Van half werk ben ik niet thuis."

Waarop de drie samenzweerders de gerenommeerde environs van het slot den rug toekeerden en een onderzoekingstocht aanvingen naar zijn geheime gewelven.

IX

„Vooruit, jongen! Wees nu flink vanavond en vraag haar!"

Zoo sprak de douairière Clotilde van Rozenhaag tot haar zoon, die zijn mama lijk zat aan te kijken. Hij had ook pas een vrij vermoeiende reis achter den gebochelden rug, wat zijn voorkomen er niet fikscher op maakte. Hij geeuwde 'n paar maal en zeurde:

„'t Is 'n aardig meisje, ja. En, zooals u zegt, de ouwe zit er goed bij. Maar of ze voor onze familie niet wat erg coquet en vliegerig is? En ik weet nog zoo heelemaal niet, mama, of ze 't wel op me begrepen heeft!"

„Als je zóo redeneert, krijg je d'r nooit," drong de douairière nu. „Je moet van het standpunt uitgaan, dat ze dol op je is. Dat is de eenige manier. En waarom zou ze niet? Je hebt 'n knap figuur, 'n intelligent uiterlijk en ik ben je moeder, wat toch zeker ook wel iets beteekent, niet? Aanpakken, Diederik, aanpakken, nu je zoo mooi de gelegenheid er voor hebt. Dat heb ik ook gedaan, toen ik je vader leerde kennen. Ik sprak mezelf moed toe en zei: hij kan niet buiten je. Toen heb ik gezorgd, dat-ie mij gevraagd heeft en z'n leven lang heeft-ie niet anders gedacht of hij is uit eigen beweging naar me toe gekomen. Overrompel haar, Diederik en jullie zult beiden zielsgelukkig zijn. En ik kom bij jullie inwonen, want onze eigen villa ligt al aardig uit elkaar en ik weet waarachtig niet, hoe ik er, met de paar waardelooze effecten, welke je vader me naliet, anders komen moet. 'k Heb al getracht, heer Sigmund voor me te winnen, maar die hapt niet toe. Die schwärmt meer met bejaarde actrices. Enfin, als jij dat meisje nu maar in onze familie haalt!"

(Wordt vervolgd).

...waarop de drie samenzweerders de gerenommeerde environs van het slot den rug toekeerden....